

תדרוך

תל-אביב

*** נוסע עובר בגשם (אסתר, צרפת) - סרט מתח עשוי במקצועיות רבה ע"י הבמאי רנה (מסחקים אסורים) קלמן. צירלו ברונסון משגע את המין החלש ב- חיוביו.

*** משחק היצרים (ארמון דוד, איטליה) - שלושה מספורי אדגר אלן פו כפי שרואים אותם שלושה במאים שונים. כדאי לראות בזכות הקטע האחרון של פליני.

*** הפרחה (בן-יהודה, ארצות-הברית) - חיים על גדות המיסיוסיפית בתחילת המאה בסרט חביב ועליו. לצעירים ו- מבוגרים גם יחד.

*** כוב וקארול זמד ואלים (גת, ארצות-הברית) - האמריקאים לועגים לשגענותיהם הפסיכופטיים בקומדיה צבעונית וזהרת.

*** הנם במיננו (תכלת, איטליה) - דה סיקה בשיאו, בסרט המשלב את הניאוריאליזם האיטלקי שלאחר המלחמה, עם הפלגות דמיון פיוטיות של הבמאי.

ירושלים

*** פרח הקקטוס (אוריון, ארצות-הברית) - קומדיה סילונית על רופא שני ימים רוזף שמלות ומזכירתו השוודית ה- פורחת כמו קקטוס. משחק משעשע של ואלתר מתאי, אינגריד ברגמן וגולדי האון.

*** סוכריות מפולפלות (סמדר, צרפת) - הגל החדש מלגלג על עצמו ועל שגענותיו בסרט עליו ומלא הברקות.

חיפה

מלחמת הכפתורים (אמפית'אטרון, צרפת) - סרטו הישן של איז רובר על "הקרבות" הניטשים בין ילדים של שני כפי- רים שכנים בצרפת.

ישראל

פיל בוונציה

בסוף השבוע שעבר נפתח ברוב פאר ו- הדר פסטיבל הסרטים בוונציה, פסטיבל ש- הוא השני בחשיבותו בעולם. לאחר קאן (ויש אפילו המעריכים אותו כחשוב יותר). במסגרת הפסטיבל, אשר ימשך עד סוף ה- חודש, יוצג גם סרט ישראלי קצר בשם פיל ברחובות של הבמאי הצעיר (34) ישע- יהו ("שיש") קולר.

אין לחשוד בקולר, עיתונאי, ואיש יחסי- ציבור שזכה לראות את סרטו במסגרת ה- מכובדת הזאת, הודות לעזרה שקיבל מן המוסדות לעידוד הסרט הישראלי. את הכל השיג בגלל מאמצים וריצות פרטיות משלו. קולר, אשר פנה בזמנו למועצה לעידוד ה- סרט הישראלי וביקש שינצו לשלוח את סרטו לוונציה, נענה בשלילה וללא הסב- רים. במקום זאת הוצע לו לשלוח את פיל ברחובות לאיזשהו פסטיבל צנוע יותר.

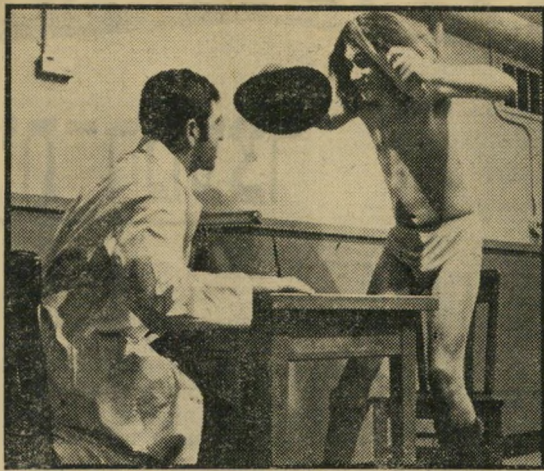
אלא שקולר אינו אדם המתאש בקלות. הוא נטל את הסרט בקופסא מתחת לבית השחי, ויצא לאירופה, נדד מפסטיבל אחד לשני, מקאן-סנסטיאן, מקארלובי-ארי לפולה, ובנוודיו, כמעט ופגש בברלין את מנהל פסטיבל ונציה.

אחרי שכל הנסיונות להתקשר איתו שם עלו בתוהו, לא התבלבל קולר, עלה ל- רכבת ונסע בעקבות המנהל.

מדריכה מוכשרת. בוונציה, פגש קו- לר סוף סוף, את מנהל פסטיבל ונציה. יום אחד לאחר שנקבעה הרשימה הסופית של הסרטים המשתתפים בפסטיבל. קולר, שניצל טעות טכנית של ההנהלה (הם עזו למכת- ביו לפי הכתובת בארץ, אם כי הוא ביקש שיכתבו לו לפי כתובות באירופה) הצליח לשכנע את ועדת הקבלה לראות את פיל ברחובות, וזאת הסכימה לקבל את הסרט, מה עוד שהסתבר לה כי אף סרט ישראלי אחר לא נשלח מטעם גורם כלשהו לוונציה.

בכך כבר הבטיח קולר לעצמו מדליה בפסטיבל. לפי התקנון החדש שנכנס לתו- ר קפו בשנה שעברה. אין מחלקים שם עוד פרסים, כדי למונע שעוריות ומריבות ש- כמעט ופוצצו את הפסטיבל שנה לפני כן.

כיום, כל סרט שעובר את ועדת הקבלה של הפסטיבל, מוצג במסגרת המתאימה ו- זוכה אוטומטית למדליה. וכך יתניף דגל ישראל בוונציה, סרטו הישראלי יזכה למדליה מבלי שגורמי ההסברה ינקפו אפילו אצבע. עוד הישג גדול להסברה הישראלית.

גתרי (מימין) ב"מסעדתה של אליס"

הסרט להגיע למסקנה שכל החלומות היפים על חיים ב- קומונה משותפת, בלי הבדלי דת, גיל או גזע, אינם אלא "אוטופיה" שאי אפשר להגשימה, וזה בדיוק ההיפך ממה שטוענים גיבוריו. זה מה שקורה כאשר בן ארבעים מנסה לפרש באהדה את בני העשרים.

כנסיית ההיפיס

מסעדתה של אליס (פריז), תל-אביב; ארצות-הברית) - אר- לז גאתרי, צעיר שתוויו פניו רכים

כשל נערה ומחלפות שיער גולשות על כתפיו, זכה למירסום גדול בעולם הפיזיונונים כאשר כתב בלדה פולקלוריסטית באורך של שמונה עשרה דקות, אותה שר בעצמו, ובה סיפר על תלאתו בלישכת הגיוס, על כל מיני "מרובעים" מבוגרים שאינם נבונים לנשמות היפות של היפיס צעירים, ועל אליס ורני ברוק, זוג שקנה כנסייה ישנה והפך אותה לבית-תמחוי עבור ילדי הפרחים.

הבמאי ארתור (בוני וקלייד") פן, לקח את הבלדה ו- השתמש בה כבסיס לסרט באותו שם, כשהוא ממלא את החסר בעליה בפרטים נוספים מחייו של ארלו ושל ידידיו האחרים. בכל מה שקשור לצד המיקצועי, עושה פן מלאכה נאמנה. מירוץ אופנועים מצולם במילטרים ועדשות טל- סקופיות ומזכיר בגווניו כמה מצילומי "בוני וקלייד". רני ואליס ברוק נישאים שנית בטכס היפי ססגוני שבו פורט פן על גרשות המשתתפים כנון וירטואוז על הכלי שלו.

אולם כמה שנוגע להשקפות החיים, התמונה מושלמת פחות. אמנם פן הודרו לאמץ לעצמו את ההכללות הפשט- ניות של צעירים המחלקים את העולם לטובים ורעים לפי אורך השיער (גם המבוגרים נוהגים כך, בכיוון הפוך). לעומת זאת, נאלץ פן, כיום בשנות הארבעים לחייו, בסוף

דונה ריד וקליפט ב"מערתה ועד עולם (ניו, תל- אביב; ארצות-הברית) - הוא מסרטי המלחמה היותר טובים

ההווי הצבאי מתואר מ כמה זוויות שונות, שמכולן משי- תמעת ביקורת מסויימת, על אורח החיים, המישטר ה- קשוח ועיוותי-הדין הנעשים בצל הדרגות. אבל הביקורת אינה הופכת אף פעם להתקפה גלויה על הצבא האמרי- קאי, שבסופו של דבר מוצג באור חיובי למדי, וזאת כנר- אה גם הסיבה שהמימסד קיבל את הסרט בזרועות פתו- רות והעניק לו בזמנו מטר של "אוסקרים". הבמאי פרד (,בצהרי יום") זיגמן המתיק בהרבה את חריפותו של הסיגנון הספרותי, ותימצת אותו, בעזרת התסריטאי דניאל טארדאש, לסיפור מגובש, מבוים במיקצועיות.

הסרט מצטיין בעיקר ברמת מישחק גבוהה, הן מצידו של מונטגומרי קליפט וברט לואקאסטר, בשני התפקידים הראשיים, והן מצד שחקנימישנה כמו פראנק סינטרה,

עשו מלחמה וגם אהבה

מערתה ועד עולם (ניו, תל- אביב; ארצות-הברית) - הוא מסרטי המלחמה היותר טובים

ההווי הצבאי מתואר מ כמה זוויות שונות, שמכולן משי- תמעת ביקורת מסויימת, על אורח החיים, המישטר ה- קשוח ועיוותי-הדין הנעשים בצל הדרגות. אבל הביקורת אינה הופכת אף פעם להתקפה גלויה על הצבא האמרי- קאי, שבסופו של דבר מוצג באור חיובי למדי, וזאת כנר- אה גם הסיבה שהמימסד קיבל את הסרט בזרועות פתו- רות והעניק לו בזמנו מטר של "אוסקרים". הבמאי פרד (,בצהרי יום") זיגמן המתיק בהרבה את חריפותו של הסיגנון הספרותי, ותימצת אותו, בעזרת התסריטאי דניאל טארדאש, לסיפור מגובש, מבוים במיקצועיות.

הסרט מצטיין בעיקר ברמת מישחק גבוהה, הן מצידו של מונטגומרי קליפט וברט לואקאסטר, בשני התפקידים הראשיים, והן מצד שחקנימישנה כמו פראנק סינטרה,

זורל והארדי ב"ארבעה ליצנים"

מוגבלת והסברים מלאי חשיבות עצמית, שהם לא רק מיותרים, אלא מפריעים לראות את הנעשה על הבד. ב- מקום זאת מוטב היה להביא סרטים מלאים של "ארבעת הליצנים" ללא פירוט, ללא דיבור וללא מוסיקה. הם אינם זקוקים לשום סיוע או הסברים.

איך נוקלקלים בדיחות

ארבעה ליצנים, תל-אביב; ארצות-הברית) - היו ימים, בהם הקולנוע, שהיה עדיין ראיוע, לא התברך בצבעים מרהיבים, מסך רחב, מוסיקה סטריאופונית, מצלמות אקרובטיות ודיאלוגים מנופחים.

באותם הימים התרכזו עזיין האנשים במה שהמצלמה ציל- מה, ולא בדרך בה היא מצלמת, ואילו עושי הסרטים אשר ידעו את מייבנות מלאכתם, זרזו את הקצב לפני שהקהל יתחיל לפהק. ומשום כך נעשו באותה תקופה קומדיות שקשה למצוא דוגמתן בארבעים השנים האחרונות, וה- כוונה לא רק לסרטי צאפלין, אלא לכוכבים אילמים רבים אחרים כמו הארולד לויז או השוטרים של מק סנט, או- תם מנסים לחקות עד עצם היום הזה.

משום כך יש לקבל בברכה כל הקרנה חוזרת של סרטי אותם הימים, ובעיקר כשהיא מביאה שוב את לורל ו- הארדי, באסטר קיטון וצ'רלי צ'יז, כפי שמתיימרים לעי- שות יוצרי "ארבעה ליצנים".

קטעים רבים מסרטי הארבעה אמנם מוצגים כאן ב- שפע והם מעוררים שוב התפעלות בהמצאות הקומיות, בקצב המטורף, בניצול המלא של כל האפשרויות הטכניות שעמדו אז לרשות האמנות השביעית. אלא שעושי הסרט חשבו שלא די בכך, והוסיפו מוסיקת רקע בכמות בלתי